

Arbejdsløshedsdagpenge - sæsonbeskæftigelse som lejr- chef

FOB nr. 83.52

Ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen havde fundet, at B, der i to på hinanden følgende sommersæsoner havde været ansat som leder af en campingplads, ikke under sin ledighed i den efterfølgende vinter stod til rådighed for arbejdsmarkedet. B kunne derfor ikke modtage arbejdsløshedsdagpenge.

Udtalt, at ankenævnets afgørelse - for så vidt den alene byggede på forhold, som efter min mening kunne indgå i vurderingen af rådighedsspørgsmålet - var udtryk for en bevisbyrdefordeling, som stillede større krav til B, end rimelig var. Henstillet til ankenævnet at genoptage sagen og meddele B en ny afgørelse.

(J. nr. 1982-991-02).

A klagede for B over en afgørelse fra ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen. Sagen vedrørte B's ret til at modtage arbejdsløshedsdagpenge under ledighed i vinterhalvåret 1980-81, efter at han havde afsluttet sit arbejde som lejrchef på en campingplads. Ved afgørelsen tiltrådte ankenævnet en afgørelse fra arbejdsdirektoratet, hvorefter B ikke var berettiget til at modtage dagpenge under sin ledighed efter den 1. oktober 1980. Myndighederne henviste til, at B ikke stod til rådighed for arbejdsmarkedet i det omfang, som arbejdsløshedsforsikringsloven forudsatte.

Det fremgik af de foreliggende oplysninger, at B første gang var ansat som lejrchef på »X Familie camping« i sommerhalvåret fra 1. april til 1. oktober 1979. Ansættelsesforholdet var nærmere fastlagt i en kontrakt af februar 1979.

Efter at B's arbejde som lejrchef var ophørt den 1. oktober 1979, henvendte han sig på arbejdsformidlingen som arbejdssøgende. Den 18. oktober 1979 anviste arbejdsformidlingen ham skovarbejde for Y kommune fra den 22. oktober 1979.

B vægrede sig ved at overtage det anviste arbejde, og arbejdsformidlingen indberettede sagen til Arbejdsledernes og Værkstedsfunktionærernes Arbejdsløshedskasse, som B var medlem af. I et notat af 29. oktober 1979 fra arbejdsformidlingen var der i forbindelse med vægringen bl.a. anført følgende:

»Pågældende mener ikke, det er passende arbejde, da han er medlem af arbejdsledernes arbejdsløshedskasse og tidligere har været selvstændig Uno-X tankbestyrer i 7 år og har fra 1. april 1979 til 30. september 1979 været bestyrer af Familie camping på (X). Pågældende har meldt sig som arbejdssøgende til pedelstilling eller lejrchef, og stilling som lejrchef er kun i sommerperioder, og da han ikke vil give afkald på stillingen som bestyrer af Familie cam-

ping i sommerhalvåret, vil det være umuligt at skaffe pågældende arbejde som pedel i den mellemliggende periode«.

Arbejdsløsheds-kassen oplyste under sagen i en skrivelse af 27. januar 1981 til arbejdsdirektoratet, at kassen foretog følgende i anledning af arbejdsformidlingens indberetning om vægringen:

»...

Kassen anmodede medlemmet om en udtalelse, og det fremgik, at medlemmet ikke mente, at han kunne klare det hårde arbejde ved skovarbejde, idet han som følge af dårligt hjerte og sukkersyge ikke kunne påtage sig hårdt belastende arbejde. Arbejdsløsheds-kassen drøftede medlemmets helbredsforhold med medlemmets læge og drøftede medlemmets forhold til arbejdsmarkedet med arbejdsformidlingen, der efter omstændighederne var enig med kassen i, at sagen burde henlægges på baggrund af den anviste beskæftigelses karakter.

...«

Der forelå i sagen en erklæring af 3. december 1979 fra B's læge, hvorefter B »igennem flere år har lidt af sukkersyge og lettere gener fra hjertet«.

Arbejdsformidlingen oplyste under sagen i en skrivelse af 26. februar 1981 til arbejdsdirektoratet, at vægringssagen »... blev henlagt den 12. december 1979, efter at kontoret havde modtaget lægeerklæringen, og efter at hovedledelsen telefonisk havde protesteret kraftigt mod anvisningen under hensyn til medlemmets helbredstilstand...«

I perioden indtil 1. april 1980, da B på ny tiltrådte stillingen som lejrchef, modtog han arbejdsløshedsdagpenge fra arbejdsløsheds-kassen.

Efter at B's ansættelse som lejrchef ophørte den 1. oktober 1980, henvendte han sig igen på arbejdsformidlingen som arbejdssøgende.

Efter det oplyste henledte arbejdsløsheds-kassen i en skrivelse af 10. november 1980 B's opmærksomhed på, at det var en betingelse for at modtage arbejdsløshedsdagpenge, at medlemmet var aktivt arbejdssøgende til beskæftigelse i alle årets 12 måneder, idet arbejdsløsheds-kassen ikke var berettiget til at udbetale dagpenge til et medlem, der kun var arbejdssøgende til sæsonbeskæftigelse.

I skrivelse af 12. november 1980 meddelte B arbejdsløsheds-kassen, at han ikke ville fortsætte med jobbet som lejrchef, hvis han kunne finde noget andet passende arbejde. Han tilføjede, at »jeg er alle 12 måneder arbejdssøgende, det er ikke muligt at vedlægge genpart af ansøgninger til arbejdsgiver, da jeg har søgt gennem avisen og telefonisk, i oktober måned har jeg søgt ved ... og på arbejdsformidlingen + andre steder...«

Efter det oplyste meddelte arbejdsløsheds-kassen i en skrivelse af 1. december 1980 B, at han ikke kunne anses for at være ledig og arbejdssøgende samt til rådighed for arbejdsmarkedet i det omfang, arbejdsløshedsloven forudsatte.

I skrivelse af 8. december 1980 indbragte B's advokat sagen for arbejdsdirektoratet.

I den anledning modtog direktoratet udtalelsen af 27. januar 1981 fra arbejdsløshedskassen. I anledning af B's skrivelse af 12. november 1980 havde arbejdsløshedskassen kontaktet arbejdsformidlingen, der havde oplyst, at B efter arbejdsformidlingens opfattelse »ikke ønskede at give afkald på beskæftigelsen som lejrchef for at overtage anden ikke-sæsonbetonet beskæftigelse«.

I skrivelse af 3. februar 1981 til arbejdsdirektoratet fremsatte B's advokat bemærkninger til arbejdsløshedskassens udtalelse. Advokaten bemærkede, at arbejdsformidlingens nævnte udtalelse refererede til samtaler med B i oktober 1979. Der blev ikke da fra B's side ytret noget om, at han ikke ønskede at give afkald på beskæftigelsen som lejrchef for at overtage anden ikke sæsonbetonet beskæftigelse, men B sagde i den forbindelse, »at det kan vel ikke være meningen, at jeg skal smide det arbejde, jeg har, væk, før jeg kan få noget andet«. Advokaten forespurgte endvidere, om B nu - såfremt han ikke forinden kunne anvises passende helårsbeskæftigelse - måtte søge sin gamle stilling som lejrchef på ny, når stillingen blev opslået ledig for den kommende sæson.

Direktoratet modtog endvidere udtalelsen af 26. februar 1981 fra arbejdsformidlingen, der vedlagde en udtalelse af 24. februar 1981 fra en arbejdskonsulent, som samme dag havde haft en samtale med B om sagen. Under samtalen havde B lagt vægt på, »at han udelukkende havde taget arbejdet som lejrchef, fordi han ikke kunne få andet arbejde«. Han redegjorde endvidere for det arbejde, som han havde søgt, og for sine helbredsforhold, jfr. ovenfor. Når blot han blev fritaget for »det hårdest belastende arbejde, var han til fuld rådighed for arbejdsmarkedet«. Det var konsulentens opfattelse, at B uanset sit halvårsarbejde selv forsøgte at skaffe sig varigt arbejde, og at de hensyn, der måtte tages til B's fysiske handicap ikke var mere usædvanlige, end at han umiddelbart ville kunne anvises. Arbejdsformidlingen havde ikke været i stand til at anviser passende arbejde. Det var således konsulentens opfattelse, at B var aktivt arbejdssøgende og til rådighed for arbejdsmarkedet.

Direktoratet forelagde arbejdsformidlingens udtalelse for arbejdsløshedskassen, der i en skrivelse af 18. marts 1981 meddelte direktoratet, at kassen under hensyn til oplysningerne fra arbejdsformidlingen ville være indforstået med at udbetale dagpenge til B, såfremt arbejdsdirektoratet kunne tillade det.

I sin afgørelse af 26. oktober 1981 anførte arbejdsdirektoratet, »at direktoratet ikke mener, at betingelserne for udbetaling af dagpenge efter 1. oktober 1980 er opfyldt, idet det ikke kan anses for tilstrækkeligt godtgjort, at (B) er ledig og til rådighed for arbejdsmarkedet i det omfang arbejdsløshedsforsikringsloven kræver«.

B indbragte arbejdsdirektoratets afgørelse for ankenævnet. Han klagede bl.a. over, at direktoratet havde lagt til grund, at han af helbredsgrunde havde vægret sig ved at overtage det anviste skovarbejde i 1979. Årsagen var, »at skovarbejde ikke hører ind under mit arbejdsområde, hvilket da også den omstændighed, at jeg fik fulde dagpenge i (den efterfølgende ledighedsperiode) må bevise«.

I en telefonsamtale med ankenævnet den 17. marts 1982 redegjorde B nærmere for sine ansættelsesforhold som lejrchef på campingpladsen. Der forelå ikke kontrakter for B's ansættelser i sommerhalvårene i 1980, 1981 og 1982. Ansættelsesgrundlaget havde været bestemmelserne i kontrakten for 1979 samt mundtlige aftaler. B havde en »løs« aftale med ejeren om, at han kunne forvente at tiltræde stillingen, hvis han ikke fik anvist arbejde. Den endelige aftale for en kommende sæson blev mundtligt indgået ca. 1. marts. Hvis B ønskede at holde op midt i sæsonen, hvilket han helst ikke ville, skulle han sørge for en afløser for resten af sæsonen. Han var i stand til at skaffe en sådan afløser. Han oplyste endvidere, at han fortsat søgte helårsarbejde.

I skrivelse af 30. marts 1982 anmodede ankenævnet B om at skaffe yderligere dokumentation for, at han havde søgt at skaffe sig andet arbejde end lejrchefjobbet. Ankenævnet henviste til B's oplysninger herom ved samtalen den 24. februar 1981 med arbejdskonsulenten.

Under henvisning hertil sendte A med skrivelse af 22. april 1982 ankenævnet de ønskede erklæringer. Ifølge erklæringerne havde B forgæves søgt arbejde som lagerforvalter hos C og D i efteråret 1980 og senere, som opskærer hos E i november 1980 og flere gange senere, hos tømrermester F i oktober 1980 og hos G den 11. januar 1982.

Under sagens behandling rekvirerede ankenævnet kopi af B's selvangivelser for årene 1979, 1980 og 1981. Hans lønindtægter fra campingpladsen var for de nævnte år angivet til henholdsvis 73.193 kr., 91.667 kr., og 73.897 kr.

I skrivelse af 30. august 1982 meddelte ankenævnet A sin afgørelse. Ankenævnet tiltrådte arbejdsdirektoratets afgørelse om, at det ikke kunne antages for tilstrækkeligt godtgjort at B efter den 1. oktober 1980 havde stået til rådighed for arbejdsmarkedet i det omfang, arbejdsløshedsforsikringsloven forudsatte. Han var derfor ikke berettiget til arbejdsløshedsdagpenge fra nævnte dato. Ankenævnet henviste til arbejdsløshedsforsikringslovens § 57, stk. 1, hvorefter dagpenge kun kan udbetales til et medlem, som er ledigt, og til arbejdsløshedsforsikringslovens § 62, stk. 1, nr. 5, hvorefter dagpenge ikke må udbetales til et medlem, som ikke står til rådighed for arbejdsmarkedet. Ankenævnet anførte i den forbindelse, at der heri ligger, dels at medlemmet skal være i stand til at overtage passende arbejde, dels at medlemmet er aktivt arbejdssøgende.

Under sagen gjorde B gældende, at han såvel i sine ledighedsperioder som under sit arbejde som lejrchef havde stået til rådighed for arbejdsmarkedet og havde været aktivt arbejdssøgende til helårsarbejde. Han henviste i den forbindelse til, at han hele tiden havde været tilmeldt arbejdsformidlingen som arbejdssøgende til helårsbeskæftigelse, og at han havde dokumenteret selv at have været aktivt arbejdssøgende. Han henviste endvidere til, at han kunne frigøre sig straks fra lejrchefjobbet, såfremt han fik anvist helårsarbejde. Grunden til, at han afviste at overtage det anviste skovarbejde i 1979, var alene at det lå uden for hans arbejdsområde.

I anledning af A's klage anmodede jeg i en skrivelse af 2. november 1982 specielt ankenævnet og arbejdsdirektoratet om nærmere oplysninger om, hvilke faktiske forhold myndighederne havde lagt vægt på ved afgørelsen af rådighedsspørgsmålet.

Arbejdsdirektoratet anførte i en udtalelse af 27. januar 1983 i anledning af A's klage, at direktoratet i sager, hvor der er tale om sæsonbetonet beskæftelse gennem flere sæsoner, lægger vægt på dette ved afgørelsen af rådighedsspørgsmålet. I den konkrete sag havde direktoratet derudover taget i betragtning, »at pågældende på grund af sukkersyge, lettere gener fra hjertet og endvidere alder (58 år) har begrænset de arbejdsopgaver pågældende ifølge arbejdsløshedsforsikringsloven burde kunne påtage sig, hvilket den konkrete anvisning til skovarbejde understreger«. Direktoratet tilføjede, »at det er ethvert medlems pligt at stille sin arbejdskraft til rådighed til alt forefaldende arbejde inden for den arbejdsløsheds-kasses faglige område, pågældende er tilknyttet, og i sager, hvor tvivl om rådigheden opstår, ligeledes til arbejde inden for andre arbejdsløsheds-kassers faglige områder«.

Ankenævnet anførte i en udtalelse i skrivelse af 17. marts 1983, at ankenævnet fandt, at der i tilfælde, hvor et medlem efter at have haft sæsonarbejde gennem flere på hinanden følgende sæsoner uden at have haft andet arbejde i de mellemliggende perioder, foreligger en generel tvivl med hensyn til rådigheden, således at der bør tages konkret stilling til pågældendes rådighed. Efter et konkret skøn over samtlige foreliggende omstændigheder i sagen havde ankenævnet ikke fundet, at B kunne anses for at have stået til rådighed for arbejdsmarkedet i tilstrækkeligt omfang, så længe hans tilknytning til campingpladsen ikke var endeligt ophørt.

I en skrivelse til A udtalte jeg følgende:

»Jeg skal først bemærke, at sagen vedrører spørgsmålet om, hvorvidt (B) havde krav på dagpenge for tiden fra den 1. oktober 1980 til en 31. marts 1981, hvor han var ledig.

(B) har faktisk fået udbetalt dagpenge for tiden fra den 24. november 1980 til en 18. januar 1981 og fra den 16. februar til den 22. marts 1981. Efter ankenævnets afgørelse har disse udbetalinger fundet sted med urette, men nævnet har ikke fundet grundlag for at gøre (B) ansvarlig for udbetalingerne vedrørende den førstnævnte periode. Kassen har forlangt tilbagebetaling af beløbene vedrørende den anden af de nævnte perioder; ankenævnet har ikke taget stilling til berettigelsen heraf.

Det er arbejdsdirektorats og ankenævnets opfattelse, at (B) i ledighedsperioden fra den 1. oktober 1980 til en 31. marts 1981 ikke opfyldte betingelsen efter arbejdsløshedsforsikringslovens § 62, stk. 1, nr. 5, hvorefter der ikke må udbetales arbejdsløshedsdagpenge til et medlem, »... som ... ikke står til rådighed for arbejdsmarkedet«.

Efter lovens § 62, stk. 3, kan arbejdsdirektøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet fastsætte nærmere regler for anvendelsen af bl.a. denne bestemmelse. Sådanne regler er fastsat i arbejdsdirektoratets bekendtgørelse nr. 182 af 29. april 1982 om ledige arbejdsløsheds-kasse-

medlemmers forpligtelser til at stå til rådighed for arbejdsmarkedet, som betingelse for udbetaling af dagpenge (rådighedsbekendtgørelsen). Bekendtgørelsens bestemmelser svarer til den administrative praksis, der var gældende forud for bekendtgørelsens ikrafttræden den 6. maj 1982. Bekendtgørelsens bestemmelser er således af betydning for bedømmelse af den foreliggende sag, selv om den vedrører (B's) ledighedsperiode(r) efter den 1. oktober 1980. Arbejdsdirektoratet har den 29. april 1982 udfærdiget en vejledning om anvendelse af reglerne i rådighedsbekendtgørelsen.

Der findes ikke i arbejdsløshedsforsikringsloven, i rådighedsbekendtgørelsen eller i vejledningen særlige bestemmelser eller retningslinier for bedømmelse af rådigheden for medlemmer, der er ledige i perioder mellem sæsonbeskæftigelser.

Som det fremgår af ankenævnets udtalelse i skrivelsen af 17. marts 1983 er det imidlertid nævnets opfattelse, at der i tilfælde, »hvor et medlem efter at have haft sæsonarbejde gennem flere på hinanden følgende sæsoner uden at have haft andet arbejde i de mellemliggende perioder« foreligger en sådan generel tvivl med hensyn til rådigheden, at der bør tages konkret stilling til pågældendes rådighed.

I tilslutning til den netop gengivne mere generelle tilkendegivelse har ankenævnet i sin udtalelse med særligt henblik på den foreliggende sag anført, at nævnet »... efter et konkret skøn over samtlige i sagen foreliggende omstændigheder ikke har fundet, at (B) kan anses at have stået til rådighed for arbejdsmarkedet i tilstrækkeligt omfang, så længe hans tilknytning til campingpladsen ikke var endeligt ophørt«.

Det står mig ikke klart, i hvilket omfang ankenævnet hermed har tilsigtet at tilslutte sig det, der er anført i arbejdsdirektoratets udtalelse af 27. januar 1983 til mig. Det fremgår heraf, at direktoratet - foruden at lægge vægt på den sæsonbetonede beskæftigelse - tillige har »... taget i betragtning, at pågældende på grund af sukkersyge, lettere gener fra hjertet og endvidere alder (58 år) har begrænset de arbejdsopgaver pågældende ifølge arbejdsløshedsforsikringsloven burde kunne påtage sig, hvilket den konkrete anvisning til skovarbejde understreger«.

Jeg skal derfor herom indskrænke mig til at bemærke, at de nævnte forhold efter min opfattelse ikke kan tillægges selvstændig betydning i den foreliggende sammenhæng. Jeg henviser herved navnlig *de/s* til den vurdering, som arbejdsformidlingens arbejdskonsulent gav udtryk for i sit ovenfor omtalte notat af 24. februar 1981, *de/s* til, at det i arbejdsdirektoratets vejledning om anvendelsen af reglerne i rådighedsbekendtgørelsen bl.a. er anført, at der ved vurderingen af rådigheden i alle tilfælde må

»... tages rimeligt hensyn til det enkelte medlems evner og kræfter, idet det ikke kan forlanges, at medlemmet skal kunne overtage et hvilket som helst arbejde som kan tænkes udbudt, jfr. bekendtgørelsen »de vilkår, som er almindelige«. Et medlems sygdom eller handicap indicerer således ikke automatisk manglende rådighed, når der dog findes arbejdspladser, som medlemmet har vilje, evner og kræfter til at klare«.

Jeg må da også forstå, at det afgørende for ankenævnets bedømmelse af sagen har været, at (B) i de to forudgående sæsoner havde haft arbejde som lejrchef på en campingplads uden at have haft andet arbejde i den mellemliggende periode.

Arbejdsdirektoratets og ankenævnets opfattelse, hvorefter det i et sådant tilfælde påhviler den pågældende at godtgøre, at han opfylder rådighedsbetingelsen, kan ikke i sig selv give mig anledning til bemærkning; men der er naturligvis grænser for, hvor store krav der kan stilles i så henseende. Dette har for så vidt også fundet udtryk i et cirkulære af 1. juni 1983 fra arbejdsdirektoratet om dagpengeretten for ledere af campingpladser (lejrchefer) m.v., hvor det bl.a. hedder:

»Det følger af det anførte, at et medlem, der efter at have været beskæftiget som lejrchef, melder sig ledig ved sæsonens slutning, og som ikke har til hensigt at genoptage denne beskæftigelse, er dagpengeberettiget efter de almindelige regler.

I sådanne tilfælde vil der normalt være anledning til, at kassen indhenter medlemmets erklæring på tro og love om, at genoptagelse ikke vil finde sted.«

Dette cirkulære var ikke gældende, da (B) meldte sig ledig ved sæsonens slutning den 1. oktober 1980.

Det fremgår af arbejdsløsheds-kassens skrivelse af 27. januar 1981 til arbejdsdirektoratet, at baggrunden for, at kassen nægtede at udbetale dagpenge til (B), da han den 1. oktober 1980 meldte sig ledig, var, at han da i to sæsoner havde været beskæftiget ved en campingplads, og at arbejdsformidlingen i ... havde oplyst, »... at (B) efter arbejdsformidlingens opfattelse ikke ønskede at give afkald på beskæftigelsen som lejrchef for at overtage anden ikke-sæsonbetonet beskæftigelse«. Således som sagen forelå oplyst for ankenævnet må det imidlertid lægges til grund, at denne oplysning byggede på samtaler, som arbejdsformidlingen havde haft med (B) i efteråret 1979.

For den aktuelle ledighedsperiode forelå der derimod en erklæring af 12. november 1980 fra (B) til arbejdsløsheds-kassen, hvorefter han ikke ag-

tede at fortsætte ved campingpladsen, »... hvis jeg kan finde noget andet passende arbejde«. I (B's) advokats skrivelser til arbejdsdirektoratet gøres det i overensstemmelse hermed gældende, at det måtte bero på en misforståelse, når man på arbejdsformidlingen har fået den opfattelse, at han ikke ville opgive sit arbejde som lejrchef. Der var end ikke tale om »... at (B) (i 1979; min bemærkning) over for arbejdsformidlingen har givet udtryk for, at han ikke ville give afkald på beskæftigelsen som lejrchef, han har kun, efter at arbejdsformidlingen har sagt, at man ikke kunne hjælpe ham, spurgt, om han skulle give afkald på det arbejde, han havde, før han havde noget andet«.

I overensstemmelse hermed hedder det i det tidligere omtalte notat af 24. februar 1981 fra arbejdsformidlingens arbejdskonsulent, at forholdet er det, at (B), »... efter at have ophørt med selvstændig virksomhed, har været så heldig at skaffe sig arbejde som lejrchef halvdelen af året. Dette til trods har han selv forsøgt på at skaffe sig varigt arbejde (*er aktivt arbejdssøgende*). Arbejdsformidlingen har ikke været i stand til at anvise passende arbejde«. Og arbejdskonsulentens konklusion var, at (B) var til rådighed for arbejdsmarkedet. Det er i øvrigt senere dokumenteret, at (B) i efteråret 1980 i hvert fald i fire tilfælde selv havde søgt at skaffe sig varigt arbejde.

I advokatens skrivelse af 3. februar 1981 til arbejdsdirektoratet stilles der under henvisning til det tidligere passerede det spørgsmål, om (B), »... såfremt han ikke forinden har kunnet anvises passende helårsbeskæftigelse, da må søge sin gamle stilling som lejrchef på ny, når stillingen bliver opslået ledig for den kommende sæson«. I tilslutning hertil anføres det i arbejdskonsulentens notat af 24. februar 1981, at medlemmet efter al sandsynlighed igen vil få tilbudt arbejdet som lejrchef, og at det »... er nødvendigt, at sagen så hurtigt som muligt afklares, så medlemmet ikke - af dagpengemæssige årsager - undlader at tage imod 1/2 års arbejde«. Arbejdsdirektoratet reagerede ikke herpå. I perioden fra den 16. februar 1981 modtog (B) - angiveligt som følge af en fejlekspedition - på ny arbejdsløshedsdagpenge, men disse udbetalinger standsedes den 23. marts 1981.

På denne baggrund kan det efter min mening ikke tillægges betydning for vurderingen af, om (B) var til rådighed for arbejdsmarkedet i tiden fra den 1. oktober 1980, at han herefter - og så vidt jeg forstår efter forudgående kontakt til arbejdsformidlingen - på ny søgte og fik beskæftigelse som lejrchef pr. 1. april 1981.

I min skrivelse af 2. november 1982 anmodede jeg ankenævnet om nærmere oplysning om, hvilke faktiske forhold nævnet havde lagt vægt på ved afgørelsen af rådighedsspørgsmålet. Hertil svarede nævnet i sin

udtalelse af 17. marts 1983, at afgørelsen beroede på »... et konkret skøn over samtlige i sagen foreliggende omstændigheder ...«

På det foreliggende grundlag er jeg derfor ikke i stand til at tage stilling til, om nævnet i sin vurdering har inddraget forhold, som jeg efter, hvad der er anført i det foregående, ikke mener har kunnet tillægges selvstændig betydning i den foreliggende sammenhæng. Efter min gennemgang af sagen må jeg imidlertid være af den opfattelse, at nævnets afgørelse, for så vidt den alene bygger på oplysninger om de forhold, som efter min mening kan indgå i vurderingen af rådighedsspørgsmålet, er udtryk for en bevisbyrdefordeling, som stiller større krav til medlemmet, end rimeligt er, herunder væsentligt videregående end, hvad der har fundet udtryk i cirkulæret af 1. juni 1983.

Jeg har gjort ankenævnet bekendt med min opfattelse, og jeg har henstillet til ankenævnet at genoptage sagens behandling og meddele (B) en ny afgørelse.

Jeg har udbedt mig underretning om, hvad der videre sker i sagen.
...«

Supplerende oplysninger om sagen

I anledning af min henstilling om, at ankenævnet genoptog sin behandling af sagen og meddelte B en ny afgørelse, indhentede ankenævnet en udtalelse af 20. juli 1984 fra arbejdsdirektoratet. Det var direktoratets opfattelse, at B ikke havde stået til normal rådighed for arbejdsmarkedet, og at han derfor ikke havde været berettiget til de siden 1979 modtagne dagpenge. Direktoratet fandt ikke tilstrækkeligt grundlag for at stille krav om tilbagebetaling af de med urette modtagne dagpenge, jfr. arbejdsløshedsforsikringslovens § 86, stk. 1 og 2.

Den 25. oktober 1984 sendte ankenævnet mig kopi af sin samtidige skrivelse til B. I skrivelsen meddelte ankenævnet B følgende afgørelse:

»Ankenævnet mener at måtte fastholde, at (B) ikke har været berettiget til dagpenge i perioden 1. oktober 1980 til 31. marts 1981.

Ankenævnet har herved lagt vægt på, at det var (B's) erklærede formål at genoptage sin beskæftigelse som lejrchef ved sæsonens begyndelse den 1. april 1981.

På den baggrund finder ankenævnet det ikke godtgjort, at (B) har stået til rådighed for arbejdsmarkedet i perioden mellem de to sæsoner.«

I en skrivelse af 30. oktober 1984 til ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen anførte jeg følgende:

»Jeg forstår ankenævnets afgørelse, jfr. arbejdsdirektoratets skrivelse af 20. juli 1984, således, at der nu ikke stilles krav om tilbagebetaling af dagpenge for tiden fra den 24. november 1980 til den 18. januar 1981 og fra den 16. februar 1981 til den 22. marts 1981.

Jeg finder ikke at have fuldt tilstrækkeligt grundlag for at foretage videre.«

Supplerende oplysninger om sagen

Foreningen af Arbejdsledere i Danmark anlagde som mandatar for B retssag mod ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen med påstand om, at ankenævnet tilpligtedes at anerkende, at B ikke i perioden 1. oktober 1980-31. marts 1981 havde været omfattet af reglen i arbejdsløshedsforsikringslovens § 62, stk. 1, nr. 5.

Ved østre landsrets dom af 23. juni 1986 blev ankenævnet dømt i overensstemmelse med sagsøgerens påstand.

I præmisserne anførte landsretten følgende:

»Som anført i sagsøgtens afgørelse af 30. august 1982 står et ledigt medlem af en arbejdsløshedskasse kun til rådighed for arbejdsmarkedet, jfr. lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. § 62, stk. 1, nr. 5, såfremt han er i stand til at overtage passende arbejde, og såfremt han er aktivt arbejdssøgende.

Efter det oplyste må det lægges til grund, at der ikke på noget tidspunkt har været truffet aftale mellem B og ejeren af campingpladsen, der ville have forhindret, at B tog stilling andetsteds. Da B's advokat i februar 1981 havde forespurgt arbejdsdirektoratet om, hvorvidt han kunne påtage sig stillingen som lejrchef i 1981, uden at modtage noget svar, findes hans ansættelse i 1981 ikke at kunne tillægges betydning for sagens afgørelse. Herefter og efter bevisførelsen i øvrigt findes B at have været i stand til at overtage passende arbejde, ligesom det findes godtgjort, at B har været aktivt arbejdssøgende i fornødent omfang.

. . .«